

Verdrag, op 5 april 1963 te Brussel tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België gesloten, houdende verdere vaststelling van een ontginningsgrens voor de aan beide zijden van de grens langs de Maas gelegen steenkolenmijnen

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 16 september 1963.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 16 oktober 1963.

's-Gravenhage, 16 september 1963.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestrenge hiernevens de tekst over te leggen van het op 5 april 1963 te Brussel tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België gesloten Verdrag houdende verdere vaststelling van een ontginningsgrens voor de aan beide zijden van de grens langs de Maas gelegen steenkolenmijnen, met bijlage (*Trb.* 1963, 83)¹⁾.

Een toelichtende nota bij dit verdrag gelieve U Hoogedelgestrenge hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal het verdrag alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
V. G. M. MARIJEN.

Toelichtende nota

Bij het op 23 oktober 1950 te Brussel gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België, houdende vaststelling van een ontginningsgrens voor de aan beide zijden van de grens langs de Maas gelegen steenkolenmijnen (*Trb.* 1952, 94), goedgekeurd bij de wet van 14 november 1951 (*Stb.* 486), werd een ontginningsgrens tussen Staatsmijn Maurits en de aangrenzende Belgische mijn Limbourg Meuse vastgesteld.

De aanleiding tot het sluiten van bovengenoemd verdrag lag hierin, dat voorheen een deel van de westelijke grens van het mijnveld van Staatsmijn Maurits samenviel met de rijksgrens tussen Nederland en België, welke in Zuid-Limburg wordt gevormd door de „thalweg” van de Maas, waarvan de ligging door een natuurlijk uitschurings- en aanslibbingsproces, veroorzaakt door de waterstroom, enigszins aan veranderingen onderhevig is, welk verschijnsel zich overigens bij alle grote rivieren voordoet. Waar derhalve de ontginningsgrens in feite samenviel met de veranderlijke „thalweg” van de Maas, was deze ontginningsgrens eveneens aan veranderingen onderhevig. Dit vormt evenwel voor twee aan elkaar grenzende mijnvelden een onmogelijke toestand. Immers, beide mijnvelden dienen met het oog op de veiligheid bij de mijnontginning volstrekt gescheiden te blijven. In het Mijnreglement 1939 (*Stb.* 568) is daartoe bepaald, dat tegen de grenzen van ieder mijnveld een grensmuur van ten minste 10 meter dikte onaangetast moet blijven; in de overeenkomstige Belgische veiligheidsvoorschriften komt eenzelfde bepaling voor. Het is duidelijk dat, wil aan dit veiligheidsvoorschrift kunnen worden voldaan, de ontginningsgrens van een mijn duidelijk moet vaststaan en niet aan veranderingen onderhevig mag zijn.

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

Een tweede reden tot het onafhankelijk van de rijksgrens vaststellen van een ontginningsgrens was, dat het voor een economische ontginning van steenkolenmijnen nodig is, dat de ontginningsgrenzen bestaan uit gebroken rechte lijnen. Ontginning langs sterke gebogen lijnen, waaruit de met de „thalweg” samenvallende ontginningsgrens voorheen bestond, stuitte niet alleen op mijnbouwtechnische bezwaren, maar zou tevens tot gevolg hebben gehad, dat aan beide zijden der grens aanmerkelijke kolenvoorraden niet ontgonnen konden worden.

Bij hogergenoemd verdrag werd dan ook om deze redenen een ontginningsgrens vastgesteld, die onafhankelijk van de rijksgrens is en uit gebroken rechte lijnen bestaat. Deze grens strekt zich onder de Maas naar het zuiden uit tot een plaats, welke op de bij het verdrag gevoegde kaart is aangeduid met punt 64a en die destijds het zuidelijkste punt vormde, waarop de grens van een van beide mijnvelden samenviel met de rijksgrens.

Sedertdien is het mijnveld van Staatsmijn Maurits evenwel enige malen uitgebreid, laatstelijk bij Koninklijk besluit van 21 juni 1957, nr. 46 (*Stcr.* 125). Voor zover deze uitbreiding zich naar het zuiden verder uitstrekt dan evengenoemd punt 64a, vormt de rijksgrens de westelijke grens van het mijnveld.

Om dezelfde redenen als in het vorenstaande vermeld en mede omdat de ontginning in het mijnveld van Staatsmijn Maurits zich zuidelijk van eerdergenoemd punt 64a naar de ontginningsgrens toe beweegt, is het nodig de bij het verdrag

van 23 oktober 1950 vastgestelde ontginningsgrens van dit punt naar het zuiden te verlengen tot het punt, waar de rijksgrens onder de Maas niet langer samenvalt met de grens van het mijnveld van Staatsmijn Maurits. Op de bij het onderhavige verdrag behorende kaart is dit laatste punt aangeduid als punt 22A.

Opgemerkt zij nog, dat op dit moment nog niet kan worden voorzien, of het mijnveld van Staatsmijn Maurits in de toekomst nog een uitbreiding tot voorbij genoemd punt 22A zal ondergaan.

Ter toelichting van artikel 2 van het onderhavige verdrag moge dienen, dat de Belgische Staat is aangewezen als concessionaris van het aan Belgische zijde gelegen mijnveld ten zuiden van het meergenoemde punt 64a. Met de ontginning van deze z.g. „Kempense Staatsconcessie” is evenwel nog geen aanvang gemaakt, zodat het voor de hand ligt de in artikel 2, vierde lid, van het in de aanvang genoemde verdrag bedoelde kosten — zolang aan Belgische zijde niet wordt ontgonnen — geheel ten laste te brengen van Staatsmijn Maurits, die ter plaatse wel ontginningswerkzaamheden uitvoert.

De Minister van Economische Zaken,

J. E. ANDRIESEN.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

V. G. M. MARIJNEN.